

Litteratur og Kritik.

C. H. Tersmeden: Kalender öfver i Sverige lefvande ointroducerad Adel. Stockholm 1886. 206 SS.

Det er ikke muligt for en Dyrker af den danske Adels Historie at tilbageholde et Misundelsens Suk, naar han ved Synet af denne smukke, lille Bog ledes til i Tankerne at anstille en Sammenligning mellem sine egne Kaar og de langt heldigere, hvorunder hans svenske Kolleger ere stillede. Hvor fattigt tage ikke vort i genealogisk og heraldisk Henseende lige forældede Adelslexikon, de tre Krogh'ske Bøger om Adelen og endelig den kun med største Besvær i Live holdte Adels-Aarbog sig ud ved Siden af de mere eller mindre kostbare „Vapenbok“er, de tykke Bind af Anreps Ættetavler og den lange Række af sidstnævnte Forfatters svenske Adelskalender, hvilken sidste nu er udkommet en Menneskealder, thi skjøndt den kun udgaaer hvert andet Aar, har den naaet sit femtende Bind; alle talende Vidnesbyrd, ikke blot om, at den svenske Adel sidder inde med en langt større Livskraft end den danske, men ogsaa om, at Følelsen for Fædrenes Minde og Standens sande Interesser og Betydning i Samfundet er mere almindelig udbredt blandt den svenske Adel end blandt dens danske Standsfæller.

Ligesom Anreps førnævnte Ættetavler over hele den paa det svenske Ridderhus introducerede Adel hurtigt blev efterfulgt af Schlegels og Klingspors tilsvarende Ættetavler over den ikke introducerede svenske Adel, saaledes har nu Anreps svenske Kalender for den introducerede Adel faaet et tilsvarende

Sidestykke ved Tersmedens forannævnte Kalender over i Sverrig levende ikke introducerede Adelslægter.

Forfatteren, der ialtfald for Flertallet af sit Hjemlands Læsere vil være fordelagtig bekjendt som Udgiver af „Storfurstendömet Finlands Ridderskaps och Adels Kalender“, har, som det var at vente, i de fleste Henseender fulgt det Forbillede, som den svenske Adelskalender frembød. Herimod er der egentlig kun den Indvending at gjøre, at Bogen nu ligesaa lidt som sit Forbillede giver Oplysning om Datum for Fødsler, Brylluper og Dødsfald, men indskrænker sig til Angivelse af Aarstallet. Dette er en Mangel, som de svenske Adelskalendere ere saa godt som ene om, thi i de fleste udenlandske Værker af samme Art finder man en fuldstændig Angivelse saavel af Datum som Aarstal. Det lader sig forklare, at Anrep ikke vil have den med Indførelsen af en Forbedring i saa Henseende nødvendigvis forbundne betydelige Bekostning og det i alt Fald for det første Aar forøgede Arbeide, men det er saa meget mere besynderligt, at Kalenderen for den uindroducerede Adel følger Adelskalenderen i dette Stykke, som det af Anmærkningen i Kalenderens Side 24 udtrykkelig sees, at Forfatterens Opmærksomhed netop er bleven henledet paa dette Punkt; bemeldte Anmærkning meddeler nemlig efter Vedkommendes eget Ønske de nævnte fuldstændige Data for en Gren af Slægten von Braun. Derimod udmærker Tersmedens Kalender sig i et Par andre Henseender i høi Grad fremfor Anreps. For det Første er den udstyret med en talrig Række smukke Vaabenafbildninger, til hvilke jeg senere skal komme tilbage, og for det Andet indledes Meddelelserne om hver enkelt Slægt med en ualmindelig udførlig og grundig Redegjørelse for dens Herkomst. Saadanne Indledninger fandtes allerede i Forfatterens tidligere Arbeide, der herved fordelagtig udmærkede sig fremfor baade den svenske og den danske Adels Aarvog, men i nærværende Arbeide ere disse Indledninger blevne til hele Smaaafhandlinger af betydelig Interesse og Værd, udarbeidede med stor Omhu og Kjærlighed til Opgaven. Forfatteren meddeler ikke blot de originale Adelsbreve og andre lignende vigtige Brevskaber in extenso, men ved de fleste Slægter gjøres der, endogsaa ved ofte temmelig

betydelige Stamtavler, Rede for de nulevende Personers Nedstammen fra den første kjendte Stamfader, og saa bliver der endda bag i Bogen givet særskilte, meget udførlige Slægttavler over tre Ætter (Moltke, von Platen og Wånga Slægten).

For danske Læsere faaer denne Bog en ganske særlig Interesse ved den Omstændighed, at tretten af de i den optagne 61 Slægter ere til Sverrig indvandrede Grene af danske Adelslægter (Falkenskiold, Harbou, Krabbe til Damsgaard, Løvenstjerne, Michaelsen, Moltke, Reedtz, Reventlow, Schmidten, Trampe, Treschow, Waltersdorff og Wleugel), een (Ahlefeldt) er fra Holsten og to (Munthe og Rosensvård) ere vel indvandrede fra Danmark og Norge, men høre ikke til disse Landes Adel. Endnu paa staae tre Slægter til, nemlig Bratt, Gagge og Green, at være af oprindelig dansk-norsk Adel. Hvad Forfatteren meddeler om alle disse mere eller mindre danske Slægter vidner i høi Grad om den Nøiagtighed og Fuldstændighed, som sikkert udmærker hele dette Arbeide, om end Angivelserne for de øvrige Slægters Vedkommende ikke saa let lade sig kontrollere af en dansk Læser. Selvfølgelig skyldes en Deel af Angivelserne de vedkommende Familier selv, men utvivlsomt tilfalder Æren for dem med Rette hovedsagelig Bogens Forfatter. Det er f. Ex. lidet sandsynligt, at Slægten Krabbe, hvis eneste nu i Sverrig levende mandlige Medlem er født 1870, skulde have meddelt Forfatteren Opgivelserne om denne Slægt, der udførligt gjøre Rede for Resultatet af de nyeste Undersøgelser herhjemme angaaende Slægtens Herkomst. Om end den danske Forsker paa enkelte Punkter kunde supplere Kalenderens Angivelser, saa vilde disse Supplemerter dog blive af saa ringe Betydning, at det ikke lønner sig at begynde derpaa for de rent danske Slægters Vedkommende¹⁾. Kun bør det fremhæves, at det er urigtigt, naar Forfatteren S. 190 om Slægten Treschow siger, at denne adelige Æt er kommen fra Tydskland til Danmark.

¹⁾ S. 35 under Falkenskiold staaer „Dryssel“ for „Dyssel“, „Schedsted“ for „Schedsted“ og S. 79, at Slægten Harbou blev adlet 1410 istedetfor 1440, men dette er utvivlsomt rene Trykfeil.

Det er andetsteds¹⁾ paapeget, at dens Stamfader var Rasmus Træskomager i Næstved, hvis Søn Gert Træskomager, der 1661 var Raadmand i Kjøge, tog Navn efter sin Faders Haandværk, hvilket Navn Efterkommerne forfinede til Treschow. Det er meget forklarligt, om Forfatteren selv har taget feil og har sammenblandet Slægten med den gamle pommerske Adelsæt von Treschow, og en Forklaring vilde vel heller ikke savnes, ifald den urigtige Angivelse om Familiens Herkomst mod Forventning skrev sig fra denne selv, aldenstund der jo alt ved dens Optagelse i Adelsstanden aabenbart er gjort et bevidst eller ubevidst Forsøg paa at udgive den for en Gren af hin pommerske Slægt, idet der er tillagt den et Vaaben, som paa det Nærmeste ligner de pommerske von Treschow'ers, men saa meget mere Aarsag er der til at tilbagevise yderligere Forsøg i samme Retning.

Selvfølgelig faaer en Rettelse i denne Henseende ingen Indflydelse paa Familien Treschows Adkomst til Optagelse i en Kalender, som den af Hr. Tersmeden udgivne, ei heller skal denne Adkomst bestrides ligeoverfor Slægten Bratt, om end dens norske adelige Herkomst ikke er uomtvistelig²⁾; thi dens Stamfader i Sverrig sees af Kalenderen at være bleven adlet af Kong Carl Knudssøn Bonde 28. Dec. 1546 (mon ikke 1456?). Anderledes forholder det sig med de i Kalenderen optagne Slægter Gagge og Green, thi skjøndt Forfatteren, der i Fortællingen udtrykkelig fremhæver, at han ikke har optaget Slægter, hvis fremmede Adel ikke var fuldt bevist, maa antages ikke at nære nogen Tvivl i denne Retning, anseer jeg det derimod for høist tvivlsomt, om noget Medlem af disse to Slægter vilde have Held med sig, ifald han søgte at gjøre sin Adel gjældende her i Danmark, og de to Ætter ere derfor heller ikke optagne i Danmarks Adels Aarbog.

Det er paaafaldende, at Forfatteren netop i sit Afsnit om Familien Gagge ikke møder med en saa fuldstændig Rede-

¹⁾ Leth og Wad: Dimitterede fra Herlufsholm S. 44.

²⁾ Dens Vaaben stemmer ialtfald ikke med de norske Slægter Bratts, se Adels Lex. I S. 79.

gjørelse for dens Herkomst som ved de øvrige Slægter. Han indskrænker sig til at anføre, at de nulevende Gagge'r nedstamme fra Claus Andersen Gagge, der fra 1607 til 1619 var Lehnsmand paa Vardøhuus, døde 1634 og ligger begravet i Halmstad Kirke, men ingen Stamtavle oplyser hvorledes.

Der levede i den første Halvdel af det 17. Aarhundrede i Skaane to Adelsmænd af Navnet Claus Gagge, nemlig Claus Gagge Holgersen og Claus Gagge Andersen; de vare Fættre. Den første, der tidligere skrev sig til Dragsholm og Truidstorp, tilgiftede sig senere Skovsgaard paa Langeland med Sophie Pors og tog da Ophold her; med hans eneste Søn Rudbek Gagge til Skovsgaard paastaae danske Kilder, at Gagge-Slægten er uddød. Claus Gagge Andersen skrev sig til Arløse (Tønnersø Herred i Halland), hvortil han var knyttet gennem sin Moder, som var en Datter af den hallandske Landsdommer Knud Jensen (Maaneskjold), ogsaa kaldet Knud Jude til Arløse¹⁾. Desuden skrives han til Herrestad (Herrestad Herred), som han maaskee har faaet ved sit andet Ægteskab. Han var nemlig to Gange gift, først med Margrethe Gabrielsdatter (Akeleye), der døde 1618 barnløs²⁾, derefter med Margrethe Mormand Eriksdatter, der 1641 skrives til Arløse³⁾ og siden blev gift med Frederik Skade. Med hende havde Claus Gagge to Døtre, Clara og Sophie, der begge overlevede Faderen⁴⁾ og hvoraf Clara blev gift med Folmer Rosenkrantz, medens Sophie „skikkede sig ilde“, samt to Sønner, Holger, død ugift, og Erik. Om denne sidste Søn give Stamtavlerne ingen Oplysning, men han er vistnok død i en yngre Alder, sandsynligviis før Forældrene, men ialtfald før 1649, da Datteren Clara nævnes som Eneeier af

¹⁾ Knud Jude og senere hans Søn Bjørn Knudsen havde dog vistnok kun Arløse som en Forlehning af Kronen, der 1580 mageskiftede Gaarden til Slægten Skram. Hvorledes Claus Gagge har faaet den, kan ikke sees (Erslev: Danmarks Len og Lensmænd 1513—1596 S. 77; M. Höjer: Hallands Län S. 815).

²⁾ N. Paaskes Ligprædiken over hende er trykt 1621 i Kbhvn. 42.

³⁾ Skaanske Tegnelse fol. 475.

⁴⁾ Smsteds. for 1642 f. 508.

Arløse, som hun da ønskede at sælge¹⁾. Saavidt vides, er det da heller ikke fra ham, at den nulevende Slægt Gagge formener sig at nedstamme. Den tillægger derimod Claus Andersen Gagge endnu en Søn, kaldet Sivert Gagge, denne atter en ubekjendt Søn, hvis Navn end ikke vides, men som skal have været Fader til Capitain Magnus Gagge, født 1672, død 1737, fra hvem de nulevende Gagger nedstamme. Men disse Angivelsers Rigtighed er vistnok høist tvivlsom. Sivert Gagge er nemlig en saare vel kjendt Person, men han var rigtignok ikke en Søn af Claus Andersen Gagge, aldenstund han var hjemmehørende paa Bornholm. Her har der i lange Tider levet en Frimands-slægt af Navnet Gagge; den førte samme Vaaben som de skaanske Gagger, idet dens Stamfader Peder Gagge skal have været en uægte Søn af en Erik Gagge i Skaane og have erholdt Legitimation af Kong Hans, en Tradition, hvis Rigtighed nu vistnok hverken lader sig bevise eller modbevise. Han var formentlig Fader til Jørgen Gagge til Lensgaard, „Frimand“, der nævnes 1522²⁾ og hvis Søn Peder Gagge oftere nævnes i Midten af det 16. Aarh. paa Bornholm³⁾. Denne var atter Fader til Jørgen Gagge til Søndergaard, der 1589 tjente som Skibshovedsmand⁴⁾, endnu levede 1606 og var gift med Mette, Datter af Landsdommeren Peder Hansen til Simlegaard. Deres Søn Peder Gagge til Lensgaard 1590⁵⁾ („en af de fri Mænd der paa Landet“) var formodentlig Fader til de tre Brødre Hans, Claus og Sivert Gagge, af hvilke Hans Gagge var gift med Clara Kirstine Maccabæus Bjørnsdatter (med deres i 1762 døde Sønnedatter Elisabeth Gagge, gift med Bertel Johansen Koefoed, skal den bornholmske Slægt Gagge være uddød); Claus Gagge eiede Klintbygaard, døde 1654 og var gift med Margrete Wartenberg⁶⁾, men vides kun at have efterladt en Datter,

¹⁾ Skaanske Tegnelser for 1649 f. 35.

²⁾ Hübertz: Aktstykker til Bornholms Historie S. 63.

³⁾ See det sidst anførte Skrift.

⁴⁾ Sjæll. Registre 1589 f. 100.

⁵⁾ Skaanske Tegnelser 1590 f. 88.

⁶⁾ Danske Cancelli Skab 9 No. 1.

der døde 1654 af Pest og var gift med Hans Koefoed til Vellensgaard og Klintbygaard¹⁾. Sivert Gagge endelig eiede Myregaard og har gjort sig mindre fordelagtig bekjendt ved sit Forhold under Krigen 1645, der nærmede sig saa stærkt til Landsforræderi, at han forbrød sit Gods og maatte rømme Landet²⁾. — 1650 fik han dog sin Fred igjen³⁾ og Aaret efter fik han for sin og sin Hustrus Levetid Brev paa sin forbrudte Gaard Myregaard⁴⁾. Han var gift med Kirsten Clausdatter Køller fra Skovsholm og var død før 1662.

Der vides aldeles [Intet om, hvorvidt Sivert Gagge har efterladt sig Børn, men selv om det lykkes de nulevende Gagger at bevise, at han er Farfader til den fornævnte Capitain Magnus Gagge, hvad der indtil da høilig maa betvivles, saa er Slægtens danske Adel dermed ingenlunde bevist. Den bornholmske Æt Gagge var nemlig i saa Henseende ikke lige stillet med den skaanske, idet den første kun kan antages at have været en bornholmsk Frimandsslægt, og disse Slægter vare ikke ligestillede med den egentlige Adel. Da Sivert Gaggens Broder Claus 1630 havde begaaet et Drab, udgik der først under 6. Dec. s. A. Ordre til Lehnsmanden Holger Rosenkrantz, at lade Claus forskikke til Kjøbenhavn, saafremt han er af Adel, men i modsat Fald at lade ham tiltale, men under 28. Juni 1631 befalede Kongen, at Drabsmanden skulde tiltales for Landsloven, efterdi Kongen havde forfaret, at han ej var af Adel. Denne Ordre gav Anledning til en Klage fra Broderen Sivert Gagge, der berettede, at hans Broder „skal være vel af Adel efter den Leilighed, paa Bornholm er,“ og derfor var forurettet ved, at Sagen var henvist til hans Hjemthing; herved foranledigedes en ny Ordre til Hr. Anders Bille og Tage Thott om at forfare

¹⁾ J. Bidstrup: Stamtavle over Familien Koefoed S. 116. Da Hyl-
dingen 1650 foruden af Claus Gagge til Klintbygaard er under-
skrevet af endnu en Claus Gagge, har Slægten aabenbart været
talrigere end her angivet.

²⁾ Skaanske Tegn. 1645 f. 126, jvfr. Danske Magazin 1. R. V og
2. R. II.

³⁾ Skaanske Reg. f. 186.

⁴⁾ Smsteds. f. 235, Skaanske Tegn. f. 184.

Leiligheden, dømme i Sagen, hvis Claus Gagge var af Adel, men ellers henvise ham for sine tilbørlige Dommere; men endnu under 4. Dec. 1632 hedder det i en kgl. Ordre til Holger Rosenkrantz bl. A., at „En der paa Landet ved Navn Claus Gagge sig besværges, at han paa sin Stand og Adelsskab af en Deel tilangribes“, hvorfor det paalægges Holger Rosenkrantz at forfare, om han eller hans Forældre havde hyldet og svoret som Adelsmænd eller havt frit Gods¹⁾. Resultatet af denne Undersøgelse foreligger ikke, men Kongen har aabenbart været meget utilbøielig til at anerkjende Adelsskabet. Hvis derfor Forfatteren af Kalenderen ikke sidder inde med ukjendte Adkomstdokumenter for de nulevende Gagge's Adel, havde det utvivlsomt været rigtigere at udelade dem.

Forfatterens Meddelelser om Slægten Green har det forud for dem om Slægten Gagge, at de ikke blot bringe Ordlyden af Slægtens Adelsbrev, hvis Original endnu findes i dens Eie, men ogsaa en Stamtavle fra den første adlede Mand og til de nulevende Familiemedlemmer, mod hvis Rigtighed jeg ingen Indvending skal fremsætte, om end det seer lidt paafaldende ud, at den fra 1460 til 1626, altsaa i 166 Aar, tæller otte Slægtled, medens den fra 1626 til Datum, altsaa i 260 Aar, kun har syv Slægtled²⁾. Desuagtet kan jeg ikke være enig med Forfatteren i uden videre at henregne denne Slægt til de adelige.

Forfatteren gaaer ud fra, at disse Green'er, som han til Adskillelse fra Slægten Green paa Sundsby efter deres Stam-sæde kalder Green af Rossø³⁾, oprindelig ere af samme Her-

¹⁾ Skaanske Tg. 1630—32 f. 439, 468—9, 542.

²⁾ Den Else Pedersdatter Krabbe af Ølmenæs, der paa Stamtavlen angives gift med Herman Olufsen Green, død 1724, kjendes ikke fra Slægttavlen over Ølmenæs-Krabberne. Peder Krabbe til Ølmenæs, død 1667, havde vel en Datter Else Cathrine, men hun var gift med Christian Munk og var vistnok dennes første Hustru, saa at hun ikke i et senere Ægteskab kan have havt Herman Green (jfr. Hofmans danske Adelsmænd II S. 201 Tab. II og Saml. til det norske Folks Sprog og Hist. I S. 426).

³⁾ Rossø ligger paa Øen Oroust i Bahus Lehn, Sundsby paa Øen Mjörn i samme Lehn.

komst, som den nævnte Slægt, til hvilken den sidste norske Cantsler, Anders Green, hørte. Imidlertid vides dog ikke rettere end, at Sundsby-Green'erne henhørte til Uradelen, og da deres Vaaben, et Hjortehoved, ikke stemmer med Rossø-Green'ernes, der var en Sild, og disse sidste desuden høre til Brevadelen, kan Forfatterens Antagelse om deres fælles Herkomst vistnok kun være rigtig med den Modification, at de mulig ere en uægte Linie af Sundsbyerne, hvilket ogsaa antages af Tyge Becker i hans Afhandling om Cantsler Anders Green¹⁾. Ved Adelsbrevet, der er udstedt paa Kjøbenhavns Slot 20. Okt. 1487 af Kong Hans i Egenskab af Norges Konge og formentlig her første Gang foreligger trykt²⁾, optoges Stamfaderen Reer Reersen udtrykkelig i den norske Adel. Efter den i Kalenderen meddelte Stamtavle delte den fra ham nedstammende Slægt sig ved Aar 1670 i to Linier, af hvilke den ældste, der ikke er optagen i Kalenderen, gik over i Bondestanden, medens den yngre, i Kalenderen optagne Linie efter Forfatterens Angivelse endnu mod Slutningen af det 17. Aarh. nød adelige Privilegier, men forøvrigt tilføier han, at der kun haves meget faa Efterretninger om Slægten fra ældre Tid, og heri har han uheldigviis Ret. Stamfaderen (eller en Søn af samme Navn) Reer Reersen nævnes vel som levende i et Skifte 1529³⁾ og var død 1546, da hans Enke Anne Torbjørnsdatter holdt Skifte med hans Søstre Berete og Anne Reersdatter, hvilket Skifte er dateret Odsnæs paa Øen Tjørn i Bahus Lehn og til Vitterlighed beseglet af Oluf Lauridsen (Green) til

¹⁾ Maanedsskriftet Orion II S. 355. I „Bidrag till Kännedom om Göteborgs och Bohusläns Fornminnen och Historia“ I S. 485 omtales dog blandt Thomas Dyres Pergamentsbreve et „Laurids Olsens Frihedsbrev“, ligesom ogsaa Pontoppidan i sit *Theatrum Nobilitatis Dan.* anfører, at nævnte Laurids Olufsen, Cantsler Anders Greens Fader, fik sin Frihed af Herskabet, men alt dennes Fader Oluf Lauridsen var dog utvivlsomt Adelsmand (*Norske Rigsregistranter* I S. 182).

²⁾ Det findes alt omtalt i Oedmans Bahus Läns Beskrifning S. 230, men har aabenbart ikke været meget kjendt her i Danmark, eftersom Slægten ikke findes i Adelslexikonnet.

³⁾ Dipl. Norveg. 3. Saml. S. 807.

Sundsby¹⁾, men om hans Efterkommere har jeg omtrent for-
 gjæves søgt Oplysning. Der vides kun, at en Ellen Reers-
 datter Green var gift med Niels Munk til Hassinggaard, og at
 en velbyrdig Oluf Green til Aasøen(!) nævnes 1639 i en For-
 tegnelse over Adelen Sædegaarde i Norge²⁾, vistnok den Ole
 Green, som var gift med Birte Maaneskjold, Søster til Peder
 Knudsen til Agervig og Odsnæs, der var gift med Fru Bodil
 Green fra Sundsby. Hvis denne Oluf Green er identisk med
 den paa Stamtavlen i Kalenderen opførte Oluf Reersen Green,
 der angives at have levet om ved 1669, synes det vel, at
 Slægten endnu 1639 har ført sin Adel, men hvorfor søger man
 da forgjæves Slægten repræsenteret i den norske Adels An-
 søgning 1648 om Stadfæstelse af dens Privilegier, hvorfor
 findes dens Medlemmer ikke under de eksisterende norske Hyl-
 dingsacter? Kun de norske Lehnsmænds, Adels- og Laugmænds
 Hylding af 1582 er foruden af Anders, Axel og Børge Green
 forseglet af „Hermandt paa Roseø“, men medens de tre første
 alle nævnes midt iblandt Adelen og føre Segl med adeligt
 Vaaben, der viser, at de henhøre til Sundsby Green'erne, saa
 nævnes Hermandt iblandt Laugmændene og Andre, for største
 Delen borgerlig fødte, og hans Segl viser et Skjold med et
 Bomærke og Bogstaverne H. I., hvorimod den efterfølgende
 Mand „Erich i Kaarødt“ fører adeligt Segl med en Sild i
 Skjoldet og en Sildehale paa Hjelman³⁾. Af de Fordringer,
 Kong Christian IV som foran nævnt stillede til den, der vilde
 gjælde for Adelsmand, synes Slægten saaledes ialtfald kun meget
 mangelfuldt at have fyldestgjort den ene, at den eller dens For-
 fædre have hyldet som Adelsmænd, og forinden Slægten nu
 kan anerkjendes som adelig, maa det idetmindste bevises, at
 den lige til 1660 har besiddet sin Adel.

¹⁾ Dipl. Norveg. 5. Saml. S. 831.

²⁾ Magasin til den danske Adels Historie S. 144.

³⁾ Ligeledes fører Peder Thorsen af Skorby en Fisk paa en Bjelke
 i Skjoldet, men intet Mærke paa Hjelman. Hverken han eller
 ovennævnte Erik i Kaarødt nævnes paa Stamtavlen over Rosso
 Green'erne og høre sagtens heller ikke til denne Slægt, hvorimod
 „Hermandt paa Roseø“ aabenbart er Stamtavlen Herman Jacob-
 sen, hvorpaa ogsaa Bogstaverne i Seglet tyde.

Kalenderen ledsages af ikke mindre end 30 i Guld, Sølv og Farve smukt udførte Vaabenafbildninger, deriblandt Slægterne Bratt, Gagge, Green, Harbou, Michaelsen, Moltke(-Hvitfeldt), Munthe, Reventlow, Schmidten, Trampe og Wleugels Vaaben. Netop fordi disse Afbildninger med Hensyn saavel til Tegning som Udførelse staae adskilligt over, hvad der sædvanlig bydes i Adels Aarbøger, maa det beklages, at Forfatteren ikke har gjort Skridtet fuldt ud og, ialtfald hvor det lod sig gjøre, kopieret gamle Originaltegninger, f. Ex. Slægten Greens Vaaben efter Tegningen i Adelsbrevet. Nu findes der her paa Afbildningen tre røde Strudsfer mellem Vesselhornene og to grønne Palmegrene under Skjoldet, der ikke findes omtalte i Adelsbrevets Beskrivelse af Vaabnet og derfor maa antages for at være en uhjemlet, moderne „Forbedring“, der kun gjør et forstyrrende Indtryk. I flere af Vaabenafbildningerne (f. Ex. Bratt, Wånga Slægten, Gahn, Hallwyll og Harbou) finder der en Uoverensstemmelse Sted mellem Skjoldets Farver og det fra Hjelmene nedhængende Løvværks; det er muligviis forsvarligt for de svenske Slægters Vedkommende, men for de tyske og danske lader det sig neppe forsvare; Slægten Harbous Vaaben, der kun i Skjoldet har Farverne Sølv og Blaafarvet, bør kun være omgivet af et Løvværk af disse Farver og ikke som her af Guld og Grønt. Man kan dog finde lignende Feil endogsaa i selve Adelsbrevene fra nyere Tid¹⁾. Paafaldende er det endelig, at Forfatteren i sine Vaabenbeskrivelser bruger Ordene Høire og Venstre i almindelig Betydning, altsaa betegnende Læserens høire og venstre Haand, og ikke i heraldisk Betydning, nemlig om Skjoldets høire og venstre Side.

Billederne ere dog en virkelig Prydelse for Bogen, og særlig maa Anmelderen være Forfatteren taknemlig for, at han ved Afbildningen af Familien Schmidts Vaaben gjør opmærk-

¹⁾ Det var f. Ex. en Tidlang i Kong Frederik VI's og Christian VIII's Dage Mode, at Løvværket altid maledes grønt, men derfor at fastholde denne Farve i de paagjældende Vaaben lader sig saa meget mindre heraldisk forsvare, som Patenternes Ordlyd sjældent eller aldrig fastsætter nogen bestemt Farve for Løvværket.

som paa, at dettes Hjelmtegn ifølge det originale Adelsbrev ikke er to Sølv-Vesselhorn, som i Adels Lexikonnet og Danmarks Adels Aarvog angivet, men derimod to Sølv-Vinger.

Kalenderen er indbundet i et smukt komponeret Bind, der paa Forsiden er prydet med det svenske Vaaben, udført af en heraldisk Mesterhaand saa flot og stilfuldt, at det endog stiller de smukke Billeder inden i Bogen i Skygge.

Thiset.

Max Pappenheim: Die altdänischen Schutzgilden.

Ein Beitrag zur Rechtsgeschichte der germanischen Genossenschaft. Breslau 1885. X + 516 SS.

Retslivet i Danmarks Middelalder har ikke været rigt paa Dannelser af social Natur eller Sammenslutninger til almindeligere eller særlige Formaal mellem Medlemmer af de enkelte Standsklasser; ja selv naar saadanne vitterlig have fundet Sted, er det kun ubetydelige Spor, de have efterladt sig i vore Kilder. Imidlertid kan vort Land paa et enkelt Punkt fremvise en Udvikling, som altid har vakt Opmærksomhed og været anset for lærerig ogsaa for Opfattelsen af Udviklingen i Udlandet, nemlig Dannelsen af de gamle Kjøbstadgilder. I denne Henseende ere vi Danske tillige saa heldige at have bevaret de gamle, højst lærerige Skraaer, som tegne et saa omstændeligt og interessant Billede af Fortidens Samliv. Det er derfor grumme naturligt, at fremmede Forfattere og særlig Tydske, som have indset disse Kilders Righoldighed ogsaa for de parallelle Dannelser i deres eget Land, have skrevet større Bøger herom. Saaledes forfattede Wilda sit bekjendte, af det kgl. Danske Videnskabernes Selskab prisbelønnede Skrift „Das Gildenwesen im Mittelalter“ (1831), og nu har Privatdocent ved Universitetet i Breslau, Dr. Max Pappenheim skrevet det ovenanførte, omfattende Værk, hvis